

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Hany Veberové a soudců Mgr. Marka Bedřicha a JUDr. Jitky Hroudové v právní věci žalobce **J. H.**, bytem v P. 9, N. 3, proti žalovanému **Ministerstvu dopravy**, se sídlem v Praze 1, nábřeží Ludvíka Svobody 1222/12, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného správního úřadu ze dne 16.5.2013, č.j. 11/2013-150-SPR/2

t a k t o :

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění

Žalobce se žalobou, podanou u Městského soudu v Praze, domáhal přezkoumání a zrušení rozhodnutí žalovaného správního úřadu, kterým bylo pravomocně rozhodnuto o tom, že se nevyhovuje žádosti žalobce o nahlédnutí do elektronické části registru silničních vozidel. Žalobce v podané žalobě uvedl, že dne 6.2.2013 osobně požádal Magistrát hlavního města o nahlédnutí do registru vozidel pro vozidla, u nichž je evidován jako vlastník či provozovatel. To mu však nebylo úředními osobami umožněno, proto ještě téhož dne podal písemnou žádost, o níž rozhodl magistrát rozhodnutím ze dne 13.2.2013, č.j.: 93690/2013 tak, že žádosti žalobce nevyhověl. Proti uvedenému rozhodnutí podal žalobce včasné odvolání, o kterém rozhodl žalovaný odvolací správní úřad žalobou napadeným rozhodnutím, odvolání zamítl a rozhodnutí magistrátu potvrdil.

Žalobce se domnívá, že napadené rozhodnutí o odvolání je nezákonné, když žalovaný správní úřad nesprávně slučuje dva různé významy pojmu „oprávněná osoba (oprávněný subjekt)“, a v důsledku toho vyvozuje nesprávné právní závěry. Podle názoru žalobce je třeba rozlišit pojem „oprávněná osoba“ v externím smyslu, použitý v ustanovení § 4 odst.3 zákona o podmínkách provozu vozidel na pozemních komunikacích či v ustanovení § 5 odst.5 vyhlášky č. 243/2001 Sb., od pojmu „oprávněná osoba“ v interním smyslu, použitým

v ustanovení § 3 odst.4 této vyhlášky. Zatímco oprávněnou osobou v externím smyslu je myšlen žadatel o informace z registru silničních vozidel, oprávněnou osobou v interním smyslu slova je oproti tomu myšlena konkrétní úřední osoba, která registr obsluhuje a která oprávněným osobám v externím smyslu poskytuje opisy a výpisy zapsaných údajů nebo jim umožňuje do registrů nahlédnout. Ve svém rozhodnutí žalovaný správní úřad patrně užívá tento pojem ve významu oprávněné osoby v interním smyslu a za tohoto předpokladu lze s většinou jeho výroků souhlasit. Avšak tvrzení žalovaného o tom, že mezi oprávněnými subjekty v tomto případě nejsou jednotliví žadatelé, je zavádějící. Žadatelé jakožto oprávněné osoby v externím smyslu mají výslovně právo do registru nahlížet právě prostřednictvím oprávněných osob v interním smyslu, které v něm mohou vyhledávat a zobrazovat údaje dálkovým přístupem.

Žalobce v podané žalobě namítl, že žalovaný dále tvrdí, že v zákoně není nahlížení do registru silničních vozidel blíže specifikováno a že vyhláška definuje možnost náhledu do části vedené elektronicky bez možnosti náhledu pro jednotlivé žadatele. Podle názoru žalobce nic takového z vyhlášky nevyplývá. Ta ve svém ustanovení § 3 odst. 4 upravuje minimální technické požadavky na funkčnost elektronické části registru silničních vozidel pro oprávněné osoby v interním smyslu, nijak tím neomezuje či nevylučuje oprávnění nahlížet do ní pro oprávněné osoby ve smyslu externím a neužívá ani slova nahlížení, ale slova vyhledání, patrně jak za účelem nahlížení na evidované údaje, tak za účelem jejich změny. Citované tvrzení žalovaného vyhláška naopak přímo vyvrací, když s možností oprávněných osob v externím smyslu nahlížet do registru ve svém ustanovení § 5 odst.5 výslovně počítá a předepisuje k tomuto úkonu, stejně jako k provedení opisu nebo výpisu zapsaných údajů, určený formulář. Pokud jde o pasáž odůvodnění žalovaného ohledně písemné části registru, žalovaný podle názoru žalobce zaměňuje dva odlišné pojmy – „spis vozidla“ versus „spis věci ve smyslu správního řádu.“ Správní řád v ustanovení § 17 odst.1 výslovně uvádí, že spis se zakládá ve věci a nelze tedy jeho úpravu spojovat s úpravou spisu vozidla, jakkoli pro tyto dva pojmy bylo užito stejného slova. Další argumentace žalovaného ohledně písemné části registru je nepřiléhavá. Podle názoru žalobce i kdyby vyhláška například možnost náhledu výslovně zakazovala, bylo by takové ustanovení na základě zásady *lex superior derogat legi generali* neplatné. Žalovaný se pravděpodobně domnívá, že sporá úprava získávání informací z registru silničních vozidel je mezerou v právu, kterou je třeba překonat výkladem za použití analogie. Tak tomu však v posuzované věci není a zákon nestanoví další podmínky pro nahlížení, proto je potřeba postupovat zásadně v souladu s generální licencí a nahlédnutí umožnit.

Pokud jde o část odůvodnění napadeného rozhodnutí, týkající se nemožnosti zamezit nahlížejímu obeznámení se s daty, ke kterým by nemusel být oprávněn, žalovaný konstatuje, že ze spisové dokumentace nevyplývá skutečný důvod dotazu a okolnosti s tím spojené. Tato část odůvodnění napadeného rozhodnutí je podle názoru žalobce nesrozumitelná, jelikož především nelze z kontextu odvodit, co žalovaný myslí slovem „dotazu.“ V dalším žalobce v podané žalobě odkázal na argumentaci, uvedenou v odvolání proti rozhodnutí prvostupňového správního úřadu.

Žalovaný správní úřad ve vyjádření k podané žalobě uvedl, že ze spisové dokumentace vyplývá, že žalobce dne 6.2.2013 podal u Magistrátu hlavního města Prahy, odboru dopravněsprávních činností, žádost o výdej dat z registru silničních vozidel čj: 93690/2013. Téhož dne byl také sepsán záznam k podání žádosti. Dne 13.2.2013 bylo magistrátem vydáno rozhodnutí, kterým správní úřad prvního stupně nevyhověl žádosti účastníka řízení o

nahlédnutí do elektronické části registru silničních vozidel. Rozhodnutí bylo doručeno dne 15.2.2013. Dne 18.2.2013 bylo správnímu úřadu doručeno odvolání žalobce proti tomuto rozhodnutí, které bylo postoupeno se spisovou dokumentací Ministerstvu dopravy, odboru silničních vozidel. Rozhodnutí o odvolání bylo vydáno dne 16.5.2013. K jednotlivým žalobním námitkám žalovaný uvedl:

Srovnatelným případem samotného výdeje dat, kdy žalobce požadoval nahlédnutí přímo do elektronické části registru vozidel s tím, že odmítl nahlédnutí do písemné části registru silničních vozidel a využití obvyklého vydání opisu nebo výpisu z registru silničních vozidel, se žalovaný dosud nezabýval. Při respektování běžné praxe, tj. realizace prostřednictvím opisu nebo výpisu z registru vozidel, by zjevně došlo k naplnění účelu žádosti žalobce. Rozhodnutí o odvolání jednoznačně popisuje právně vymezenou nemožnost přímého náhledu žalobce do elektronické části registru vozidel a s ohledem na okolnosti požadavku žalobce bylo celé odvolací řízení vedeno s maximálním důrazem na tvorbu precedentního rozhodnutí žalovaného.

Žalobce nesprávně dovozuje význam pojmu „oprávněná osoba při nahlížení do registru silničních vozidel.“ Žalobcem uváděné ustanovení § 4 odst. 3 zákona č. 56/2001 Sb., o podmínkách provozu vozidel na pozemních komunikacích a o změně zákona o pojištění odpovědnosti za škodu způsobenou provozem vozidla a o změně některých souvisejících zákonů, se nahlížením do registru silničních vozidel či otázkou, kdo je osobou oprávněnou k nahlížení do registru silničních vozidel - ať do elektronické či písemné části - nikterak nezabývá. Právní předpis upravuje pouze to, které údaje se dále zapisují do registru silničních vozidel a proto toto ustanovení nelze použít při výkladu pojmu „oprávněná osoba.“

Ustanovení § 3 vyhlášky č. 243/2001 Sb., o registraci vozidel, upravuje způsob vedení registru silničních vozidel. Proto je nutné pojem „oprávněná osoba“ vykládat ve smyslu, že se jedná o osobu, která je pověřena vedením registru silničních vozidel a ne oprávněnou osobou v externím smyslu, jak naznačuje žalobce. Nahlížení do registru silničních vozidel a provedení opisů nebo výpisů zapsaných údajů upravuje ustanovení § 5 odst.5 uvedené vyhlášky, které již upravuje práva osob, které mají na výdeji dat z registru silničních vozidel právní zájem. K těmto úkonům se podle vyhlášky použije žádost o výdej dat z registru silničních vozidel, jejíž vzor je přílohou č.5 vyhlášky. Z uvedeného vzoru plyne, že žadateli je dána možnost se s údaji v registru silničních vozidel zapsanými seznámit prostřednictvím výpisu nebo opisu z registru silničních vozidel, neboť právním předpisem předepsaný formulář neumožňuje přímé nahlížení do registru silničních vozidel. Samotný náhled totiž obvykle neřeší životní situaci žadatele, který zpravidla potřebuje doložit dobu, kdy bylo na jeho osobu vozidlo zapsáno, neboť toto pouhým náhledem doložit nelze. Spis vozidla je pak upraven ustanovením § 3 odst.2 písm. b) vyhlášky o registraci vozidel. Samotný spis vozidla se nezakládá pouze v konkrétní věci či ve vztahu ke konkrétnímu vlastníku a provozovateli vozidla, ale obsahuje písemnosti, potřebné pro dokladování správnosti prováděných registračních úkonů a uchovávání dokladů pro rozhodování v registru silničních vozidel za celou dobu registrace předmětného vozidla. Součástí spisu o vozidle je tedy seznam jednotlivých dokladů, tvořících spis vozidla a proto není možné nahlížet na spis vozidla pouze jednostranně z pohledu ustanovení správního řádu. Z uvedených důvodů žalovaný setrval na svém právním názoru, vyjádřeném v odůvodnění napadeného rozhodnutí a navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Průběh řízení před správními úřady obou stupňů není mezi účastníky řízení sporný a vyplývá z podrobného popisu rozhodných skutkových událostí tak, jak je uvedl žalobce v podané žalobě i žalovaný odvolací správní úřad ve vyjádření k podané žalobě.

Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí a jemu předcházející řízení před správními úřady obou stupňů z hlediska žalobních námitek, uplatněných v podané žalobě podle ustanovení § 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen s.ř.s.) a při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního vztahu, který tu byl v době vydání napadeného rozhodnutí. Vzhledem k tomu, že žádný z účastníků řízení na výzvu soudu výslovně nepožádal o nařízení ústního jednání, postupoval Městský soud v Praze podle ustanovení § 51 odst. 1 s.ř.s. a o podané žalobě rozhodl, aniž ústní jednání nařizoval. Věc soud posoudil takto:

Žalobce se podanou žalobou domáhal přezkoumání a zrušení rozhodnutí žalovaného správního úřadu, kterým bylo pravomocně rozhodnuto o tom, že se nevyhovuje žádosti žalobce o nahlédnutí do elektronické části registru silničních vozidel.

Podle ustanovení § 4 odstavců 1 až 3 zákona č. 56/2001 Sb., o podmínkách provozu vozidel na pozemních komunikacích, ve znění účinném do 31.12.2014, je registr silničních vozidel evidencí silničních motorových vozidel, přípojných vozidel a provozovatelů těchto vozidel. Součástí evidence silničních motorových vozidel je evidence paměťových karet vozidel, která jsou vybavena podle přímo použitelného předpisu Evropských společenství^{1a)} záznamovým zařízením. Registr silničních vozidel je seznam, který vedou obecní úřady obcí s rozšířenou působností. Příslušným pro registraci silničního motorového vozidla a přípojného vozidla je obecní úřad obce s rozšířenou působností, v jehož správním obvodu má provozovatel silničního motorového vozidla a přípojného vozidla bydliště nebo místo podnikání, liší-li se od bydliště, nebo sídlo. Do registru silničních vozidel je oprávněn nahlížet a požadovat od obecního úřadu obce s rozšířenou působností opis nebo výpis zapsaných údajů pouze ten, kdo prokáže právní zájem.

Podle ustanovení § 3 vyhlášky č. 243/2001 Sb., o registraci vozidel, se do registru silničních vozidel zapisují údaje o silničním motorovém vozidle a přípojném vozidle, zvláštním motorovém vozidle a zvláštním přípojném vozidle, u kterého byla schválena technická způsobilost k provozu na pozemních komunikacích a ke kterému byl vydán technický průkaz silničního motorového vozidla a přípojného vozidla nebo technický průkaz zvláštního motorového vozidla.

Registr silničních vozidel se dělí na dvě části:

- a) část elektronicky vedeného seznamu technických údajů k vozidlu, údajů o jeho vlastníkově a provozovateli, údajů o provedených technických prohlídkách a měření emisí, o provedených evidenčních kontrolách a údajích o technických změnách na vozidle a o změnách vlastníka nebo provozovatele vozidla. Součástí seznamu údajů jsou dále informace o vydání technického průkazu vozidla, osvědčení o registraci vozidla, přidělení registrační značky a vydání tabulky registrační značky,
- b) část pro vedení písemností potřebných pro dokladování správnosti prováděných registračních úkonů a uchování dokladů pro rozhodování v registru silničních vozidel (dále jen "spis vozidla"). Ve spise vozidla se uchovávají originály nebo kopie všech písemností, které je povinen vlastník nebo provozovatel vozidla předložit při registraci vozidla nebo při změně registrace vozidla anebo při vyřazení vozidla z registru silničních vozidel podle

zákona. Spis vozidla je veden u registračního místa, v jehož správním obvodu má provozovatel vozidla své místo trvalého nebo povoleného pobytu nebo místo podnikání, liší-li se od adresy místa trvalého nebo povoleného pobytu, nebo sídlo. V případě změny místa registrace vozidla je spis odesílán do místa nové registrace. Součástí spisu vozidla je seznam jednotlivých dokladů tvořících spis vozidla.

V registru silničních vozidel jsou vedeny a uchovávány veškeré údaje k vozidlu, jeho vlastníkově a provozovateli po celou dobu, kdy je vozidlo registrováno. V případě, že je vozidlo na základě žádosti jeho vlastníka z registru dočasně vyřazeno, přesouvají se registrované údaje a spis vozidla do části registru, kde se uchovávají po dobu dočasného vyřazení vozidla z registru. Pokud je vozidlo na základě žádosti jeho vlastníka nebo na základě rozhodnutí orgánu příslušného k vedení registru silničních vozidel trvale vyřazeno z registru, uchovávají se údaje v registru po dobu pěti let a poté se údaje vedené elektronicky a spis vozidla zničí.

Část registru silničních vozidel vedená elektronicky musí umožnit oprávněné osobě automatické vyhledání vozidla, vlastníka nebo jeho provozovatele v souboru vozidel zadáním jen jedné evidované položky nebo volnou kombinací těchto položek.

Údaje o pojištění odpovědnosti za škody způsobené provozem vozidla podle zvláštního právního předpisu sdělené výpočetní technikou Českou kanceláří pojistitelů se zapisují do centrálního registru silničních vozidel.

Podle ustanovení § 5 odstavec 5 vyhlášky k nahlédnutí do registru silničních vozidel, provedení opisu nebo výpisu zapsaných údajů v registru silničních vozidel oprávněná osoba použije "Žádost o výdej dat z registru silničních vozidel". V žádosti o výdej dat z registru silničních vozidel je uveden žadatel, druh výdeje dat z registru silničních vozidel a právní zájem k výdeji dat. Vzor žádosti o výdej dat z registru silničních vozidel je přílohou č. 5 vyhlášky.

Městský soud v Praze dospěl po provedeném řízení k závěru, že žaloba není důvodná.

Žalovaný odvolací správní úřad se v odůvodnění napadeného rozhodnutí dostatečně podrobně zabýval argumentací žalobce, uvedenou v odvolání. Zcela správně uzavřel, že zákon o podmínkách provozu na pozemních komunikacích výslovnou úpravu institutu nahlížení do registru silničních vozidel neobsahuje. Obecně závazný procesní předpis – zákon č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění platném v době vydání napadeného rozhodnutí – obsahuje úpravu v ustanovení § 38, podle níž účastníci řízení a jejich zástupci mají právo nahlížet do spisu, a to i v případě, že je rozhodnutí ve věci již v právní moci. Jiným osobám správní orgán umožní nahlédnout do spisu, prokáží-li právní zájem nebo jiný vážný důvod a nebude-li tím porušeno právo některého z účastníků, popřípadě dalších dotčených osob anebo veřejný zájem. S právem nahlížet do spisu je spojeno právo činit si výpisy a právo na to, aby správní orgán pořídil kopie spisu nebo jeho části. Odepřel-li správní orgán osobě nahlížet do spisu nebo jeho části, vydá o tom usnesení, které se oznamuje pouze této osobě. Z nahlížení do spisu jsou vyloučeny jeho části, které obsahují utajované informace nebo skutečnosti, na něž se vztahuje zákonem uložená nebo uznaná povinnost mlčenlivosti; to neplatí o částech spisu, jimiž byl nebo bude prováděn důkaz, do takových částí spisu však může nahlížet pouze účastník řízení nebo jeho zástupce za předpokladu, že jsou předem seznámeni s následky porušení povinnosti mlčenlivosti o těchto skutečnostech a že o poučení je sepsán protokol,

který podepíše.

Z uvedeného ustanovení správního řádu je zřejmé, že upravuje institut nahlížení do spisu v těch případech, kdy spisem je fyzická (administrativní) část, elektronickou evidenci, jakou je nepochybně registr vozidel, ani správní řád blíže neupravuje. Soud neshledal přílehlavou žalobní argumentaci o nesprávném slučování různých významů pojmu „oprávněná osoba (oprávněný subjekt)“ správními úřady. Podle názoru žalobce je třeba rozlišit pojem „oprávněná osoba“ v externím smyslu, použitý v ustanovení § 4 odst.3 zákona o podmínkách provozu vozidel na pozemních komunikacích či v ustanovení § 5 odst.5 vyhlášky č. 243/2001 Sb., od pojmu „oprávněná osoba“ v interním smyslu, použitým v ustanovení § 3 odst.4 této vyhlášky. Uvedené rozlišení je podle názoru soudu po stránce jazykové a logické důvodné, avšak s ohledem na účely posouzení předmětu „sporů“ mezi účastníky řízení v nyní posuzované věci se soudu jeví spíše účelovým argumentem, který nemá oporu v právních předpisech. Ustanovení § 4 odstavec 3 zákona č. 56/2001 Sb. upravuje podmínky, za nichž je možno do elektronického registru „nahlížet“ a za nichž lze požadovat vyhotovení opisu nebo výpisu zapsaných údajů. V ustanovení § 4 odstavci 8 téhož zákona je upraveno zákonné zmocnění právní úpravy způsobu vedení registru. Jedná se tedy o legitimní odkaz na podzákonnou právní úpravu, kterou je v posuzované věci správními úřady aplikovaná vyhláška č. 243/2001 Sb., která v ustanovení § 5 odstavec 5 výslovně a zcela určitě, jednoznačně a srozumitelně stanoví, že provedení opisu nebo výpisu z registru silničních vozidel lze činit na základě formulářové Žádosti. Žádný jiný způsob získávání informací z elektronické části registru silničních vozidel není stávající právní úpravou stanoven a proto se zde uplatní obecná zásada platná pro právní úpravu veřejného práva, spočívající v tom, že správní úřad může ve vztahu k účastníku řízení činit pouze to, co je mu zákonem a právními předpisy nižší právní síly dovoleno. Za této situace nelze po správním úřadu požadovat, abyn umožnil žalobci fyzické nahlédnutí do elektronického systému registru silničních vozidel. Tato skutečnost nemůže být na újmu práv žalobce, neboť výše popsaná právní úprava umožňuje – za současného splnění zcela konkrétních podmínek – žalobci domoci se výpisu či opisu údajů, zapisovaných do registru a správním úřadům nelze v posuzovaném případě jejich postup vytýkat, jestliže žalobce uvedené možnosti nevyužil, ačkoli je ze spisového materiálu patrné, že byl již dne 6.2.2013 náležitě poučen o způsobu získávání informací z registru.

Argumentoval-li žalobce podpůrně v podané žalobě také tím, že v pasáži odůvodnění žalovaného ohledně písemné části registru dochází k záměně pojmů – „spis vozidla“ versus „spis věci ve smyslu správního řádu“ s odkazem na ustanovení § 17 odst.1 správního řádu, pak ani tato argumentace neobstojí. Jak již soud výše uvedl, zvláštní právní úprava, stanovená zákonem č. 56/2001 Sb. a vyhláškou č. 243/2001 Sb., uvedenému názoru nenaspovídá.

Ze žalobcem podané žádosti ze dne 6.2.2013 vyplývá, že se nedomáhal ani opisu, ani výpisu údajů z registru silničních vozidel, ale že se domáhal nahlédnutí do registru na místě samém. Z uvedené žádosti (a ani z podané žaloby) však není zřejmé, že by se žalobce domáhal konkrétního nahlédnutí do některé ze dvou částí registru, jak je vymezuje ustanovení § 2 odstavců 2 a 3 vyhlášky č. 243/2001 Sb. Část registru určená pro vedení písemností potřebných pro dokladování správnosti prováděných registračních úkonů a uchování dokladů pro rozhodování v registru silničních vozidel je prováděcím předpisem výslovně nazývána „spis vozidla“). Ve spise vozidla se uchovávají originály nebo kopie všech písemností, které je povinen vlastník nebo provozovatel vozidla předložit při registraci vozidla nebo při změně

registrace vozidla anebo při vyřazení vozidla z registru silničních vozidel podle zákona. Spis vozidla je veden u registračního místa, v jehož správním obvodu má provozovatel vozidla své místo trvalého nebo povoleného pobytu nebo místo podnikání, liší-li se od adresy místa trvalého nebo povoleného pobytu, nebo sídlo. V případě změny místa registrace vozidla je spis odeslán do místa nové registrace. Součástí spisu vozidla je seznam jednotlivých dokladů tvořících spis vozidla.

Soud na tomto místě považuje za potřebné ještě jednou zdůraznit, že podle dané právní úpravy představuje jediný způsob získání informací z registru silničních vozidel nahlédnutí do registru silničních vozidel, provedení opisu nebo výpisu zapsaných údajů v registru silničních vozidel podle ustanovení § 5 odstavec 5 prováděcí vyhlášky za použití "Žádosti o výdej dat z registru silničních vozidel".

Žalovaný odvolací správní úřad se podle názoru městského soudu ve správním řízení zabýval všemi rozhodnými skutečnostmi a dostatečně podrobně, určitě a srozumitelně se vypořádal se všemi zjištěnými skutečnostmi. Městský soud v Praze neshledal žalobní námitky důvodnými a nezjistil ani přezkoumáním napadeného rozhodnutí a jemu předcházejícího řízení z úřední povinnosti žádné vady řízení, které by měly za následek nezákonnost či věcnou nesprávnost napadeného rozhodnutí. Na základě výše uvedeného odůvodnění Městský soud v Praze dospěl k závěru, že žaloba nebyla podána důvodně a proto ji postupem podle ustanovení § 78 odst.7 s.ř.s. jako nedůvodnou zamítl.

O nákladech řízení rozhodl soud podle ustanovení § 60 odst.1 s.ř.s., podle něhož žalobce, který neměl ve věci úspěch, nemá právo na náhradu účelně vynaložených nákladů v řízení a žalovaný správní úřad, jemuž by právo na náhradu účelně vynaložených nákladů podle výsledku řízení náleželo, žádné náklady řízení nad rámec běžných činností správního úřadu nevykázal ani neuplatňoval. Z tohoto důvodu Městský soud v Praze vyslovil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v ustanovení § 103 odst.1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 23.července 2014

JUDr. Hana V e b e r o v á ,
předsedkyně senátu